

VI FESTIWAL

Barok NA SPISZU

NIEDZICA 2017

ZOBACZYĆ I USŁYSZEĆ SZTUKĘ

Program festiwalu

12 SIERPNIA 2017, SOBOTA NIEDZICA, kościół św. Bartłomieja

18.00 oprowadzanie po kościele, 18.30 koncert

mini-wykład: Andrzej Zawisza

SCEPUS BAROQUE (SPISZ) Telemann w Polsce

13 SIERPNIA 2017, NIEDZIELA ŁAPSZE WYŻNE, kościół św. Piotra i Pawła

17.30 oprowadzanie po kościele, 18.00 koncert

mini-wykład: Katarzyna Tomczak-Feltrin

LE SALON DE LA PAIX (FRANCJA) Salon Królowej Marii Leszczyńskiej

15 SIERPNIA 2017, WTOREK KACWIN, kościół Wszystkich Świętych

17.30 oprowadzanie po kościele, 18.00 koncert

mini-wykład: Andrzej Szadejko

GOLDBERG BAROQUE ENSEMBLE (GDAŃSK) Muzyka w barokowym Gdańsku

19 SIERPNIA 2017, SOBOTA KREMPACHY, kościół św. Marcina

17.30 oprowadzanie po kościele, 18.00 koncert

mini-wykład: Ewa Augustynowicz

GIARDINO DI DELIZIE (WŁOCHY) Z Italii do Polski

20 SIERPNIA 2017, NIEDZIELA JURGÓW, kościół św. Sebastiana

17.30 oprowadzanie po kościele, 18.00 koncert

mini-wykład: Susi Ferfaglia

FLORES ROSARUM (KRAKÓW) Muzyka Panien Benedyktynek

26 SIERPNIA 2017, SOBOTA FRYDMAN, kościół św. Stanisława

17.30 oprowadzanie po kościele, 18.00 koncert

mini-wykład: Paweł Iwaszkiewicz

KAPELA JANCZARSKA YEŁDYRYN (WARSZAWA) Muzyka na dworze króla Jana III

27 SIERPNIA 2017, NIEDZIELA NIEDZICA, kościół św. Bartłomieja

15.00 promocja książki „Cztery sztandary, jeden adres. Historie ze Spisza” Ludwika Włodek

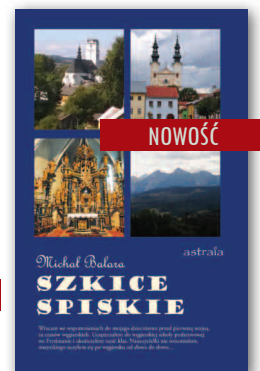
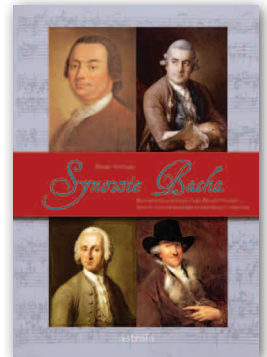
17.00 koncert

mini-wykład: Rafał Monita

SCEPUS BAROQUE (SPISZ) Włosi na dworze Wazów

Książki muzyczne i regionalne Wydawnictwa Astraia:

Informacja, zamówienia, kontakt: tel. 600 82 77 97
e-mail: astraia@astraia.pl, więcej na www.astraia.pl

Festiwal Barok na Spiszu

Gorąca atmosfera lata zapowiada nadejście kolejnej odsłony festiwalu Barok na Spiszu. W tym roku już po raz szósty będziemy mogli zwiedzić piękne, zabytkowe wnętrza spiskich kościołów, wysłuchać mini wykładu, a przede wszystkim usłyszeć w nich wspaniałą, znakomicie wykonaną muzykę. Tematem tegorocznej edycji jest „Muzyka na dworach Polskich”. Podczas tej odsłony zostaną zaprezentowane utwory kompozytorów zarówno polskich, jak i tych, którzy na dwory polskie przybywali, czerpiąc stąd inspirację lub zostawiając swój ślad.

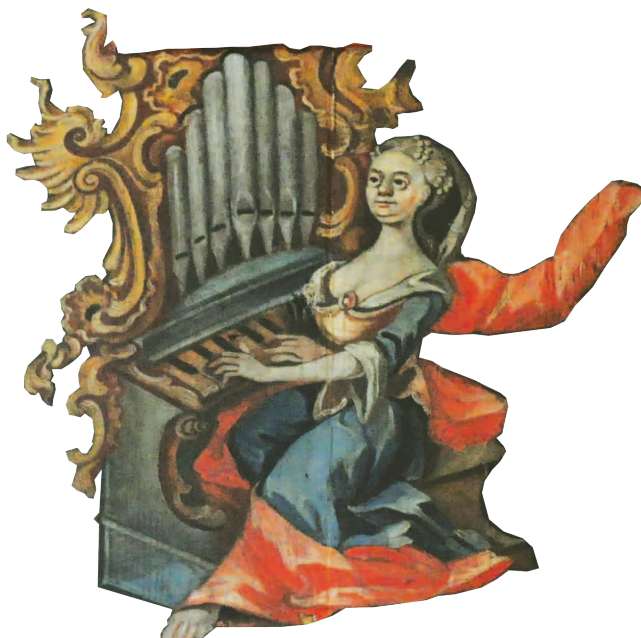
Festiwal rozpoczniemy 12 sierpnia w Niedzicy koncertem zespołu Scepus Baroque pod dyрекcją Andrzeja Zawiszy. Posłuchamy muzyki Georga Philippa Telemanna, słynnego kompozytora swoich czasów i serdecznego przyjaciela Jana Sebastiana Bacha. Usłyszymy, jakie inspiracje do swojej muzyki mógł zaczerpnąć przebywając na dworach z Żarach, Pszczynie i Krakowie. A zaraz następnego dnia z Łąpsz Wyżnych przeniesiemy się wprost do Paryża, by posłuchać muzyki, która rozbrzmiewała w salonie królowej Marii Leszczyńskiej, żony Ludwika XV. Wykonawcami tego koncertu będzie polsko-francuski zespół Salon de la Paix pod dyрекcją Katarzyny Tomczak-Feltrin. Kolejnym koncertem będzie koncert muzyki gdańskiej. Wspaniały rozkwit tego najbogatszego w czasach baroku miasta na ziemiach polskich objawiał się także w imponującym rozkwicie muzyki, przykładów której posłuchamy 15 sierpnia w Kacwinie w wykonaniu Goldberg Baroque Ensemble pod dyрекcją Andrzeja Szadejki. 19 sierpnia w Krempachach przerzucimy muzyczny pomost między słoneczną Italią a ziemią polską. Działający w Rzymie zespół Giardino di delizie, prowadzony przez Ewę Augustynowicz, z gościnnym udziałem Katarzyny Wiwer, zaprezentuje program złożony z muzyki kameralnej oraz koncertów kościelnych, komponowanych zarówno przez kompozytorów polskich, jak i przebywających na polskich dworach Włochów. A 20 sierpnia w Jurgowie żeński zespół wokalny pod dyрекcją Susi Ferfogli przeniesie nas w niezwykle świat muzyczny. Poznamy muzykę, która była uprawiana w czasie baroku w żeńskich klasztorach polskich panien Benedyktynek, muzykę niemal dotąd nieznaną, a świadczącą o bardzo wysokim poziomie życia muzycznego siostr. Przedostatni koncert będzie koncertem muzyki głośnej. Kapela Janczarska Yeldyrin z Warszawy pod dyрекcją Pawła Iwaszkiewicza ukaże nam świat muzyczny, który istniał na dworze króla Jana III. W jaki sposób muzyka osmańska była w tym czasie wykorzystywana, także w celach procesyjnych, posłuchamy we Frydmanie 26 sierpnia. A cały festiwal zakończymy hucznie 27 sierpnia w Niedzicy wspaniałą, polichóralną muzyką włoską, która królowała na dworze Wazów. Wystąpi ponownie Scepus Baroque, w mocno rozbudowanym składzie prowadzonym ponownie przez

Andrzeja Zawiszę. Przed koncertami będzie okazja do zwiedzenia wspaniałych wnętrz spiskich zabytkowych kościołów wraz z przewodnikiem, a także wysłuchania mini-wykładów o słuchanej na danym koncercie muzyce.

VI Festiwal Barok na Spiszu, Niedzica 2017 zrealizowany jest ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a także Województwa Małopolskiego, przy wsparciu Mecenasów: ZEW Niedzica SA i Pienińskiego Banku Spółdzielczego oraz we współpracy z Gminami: Łąpsze Niżne i Bukowina Tatrzańska — ich Włodarzom: Panu Wójtowi Jakubowi Jamrozowi i Stanisławowi Łukaszczykowi nisko się kłaniamy. Słowa podziękowania należą się także naszym partnerom, firmom i instytucjom, wspierającym nasze działania na Spiszu: Muzeum-Zamkowi w Niedzicy, Gminnemu Ośrodkowi Kultury w Niedzicy, Muzeum Tatrzańskiemu, Jurgów Ski, Kotelnicy Białczańskiej, Orlemu Gniazdu w Sromowcach Wyżnych. Wszystkim naszym patronom, dzięki którym ta edycja festiwalu jest tak obfita, bardzo serdecznie dziękujemy. Patronat medialny nad festiwalem sprawują: Pieninyinfo.pl, Tygodnik Podhalański, Radio RMF Classic, Tygodnik Powszechny, Podhale Region, TV Podhale, Na Spiszu, Niedzica.espisz.pl, Polskamuza.eu, Watra.pl, Małopolskaonline.pl. Patronat honorowy nad Festiwalem objęli Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Marszałek Małopolski Jacek Krupa i Wójtowie Gmin Łąpsze Niżne i Bukowina Tatrzańska.

Serdecznie zapraszamy do spędzenia sierpnia na barokowym Spiszu!

Katarzyna Wiwer i Rafał Monita

Pierwsze pięć osób, które odgadną, w którym kościele „gra” widoczna powyżej św. Cecylia otrzymają upominki spiskie. Prosimy o wiadomość na e-mail: astraiia@astraiia.pl lub sms: 600 82 77 97. Zapraszamy osoby spoza Spisza!

Cztery sztandary, jeden adres...

Kiedy zaczęłam tu przyjeżdżać, na początku lat 80 ubiegłego wieku, Spisz miał mnóstwo tajemniczego uroku. Z Jurgowa do Rzepisk, gdzie spędzałam wakacje, jechało się zwykłą polną drogą. We wsiach było jeszcze sporo starych domów. Jeden z tych na Grocholowym Potoku kupiła moja ciocia. Było to tradycyjne, spiskie gospodarstwo ułożone w czworobok. U szczytu — tylem do wsi a przodem w dół zbocza — stała chałupa mieszkalna złożona z dwóch izb, komory i malutkiej sieni. Po bokach miała z jednej strony owczarnię, a z drugiej stodołę z oborą. Cztery bok czworokąta był otwarty na pole i przepiękny widok na Tatry Bielskie. W domu był też strych, a na nim różne dziwne przedmioty, których przeznaczenie było dla nas zagadką. Najbardziej fascynowały mnie wielkie metalowe

szczotki. Wiele lat później, zwiedzając Zagrodę Korkoszów w Czarnej Górze, dowiedziałam się, że to były rozczesywarki do wełny.

Trzecim wierchem, licząc od naszego domu, biegła granica. Choć jako dziecko do końca tego nie rozumiałam, miałam poczucie, że to właśnie ta granica sprawiała, że urok ówczesnego Spisza był urokiem zapomnianej przez Boga i ludzi prowincji. Bo w PRL-u granica to był definitywny koniec. Przypominały o tym dobitnie wielkie żółte tablice z czerwona obwódka, ustawione na betonowych słupach pod lasem, 20 minut spacerem z naszego podwórka.

Szybko zaczęłam się orientować, że dla mieszkańców Rzepisk ta granica jest sztuczna. Brutalnie dzieliła ich świat na dwie części. Po tej drugiej stronie wielu z nich pracowało, miało przyjaciół i krewnych, którzy co weekend zjawiali się w naszej wsi swoimi škodami na słowackich numerach.

Dla spiszaków nie mniej ważną granicą od tej pod lasem, na trzecim wierchu, była ta na Białce. Choć nie znaczyły jej tablice i nie pilnowali patrolujący las filance, jej istnienie każdy z nich miał głęboko wryte w świadomość. Za Białką bowiem było już Podhale, czyli Polska, a za trzecim wierchem nadal Spisz.

Przez wieki cały Spisz był częścią państwa węgierskiego, które z kolei było częścią cesarstwa, od 1867 roku zwanego Austro-Węgrami. Dopiero kiedy imperium Habsburgów się rozpadło i na jego gruzach powstała Czechosłowacja, a także, częściowo, Polska, pojawił się

problem etnicznej i kulturowej przynależności Spisza. Oba nowo powstałe państwa przekonywały świat, że region im się należy. Ponieważ przez kilka lat nie były się w stanie dogadać, latem 1920 roku decyzję ostatecznie podjęli zgromadzeni na konferencji pokojowej dyplomaci. Polsce przyznano 13 wsi Zamagurza Spiskiego: Jurgów, Czarną Górę, Rzepiska, Dursztyn, Łapszanek, Łapsze Wyżne, Łapsze Niżne, Kacwin, Niedzicę, Falsztyn, Frydman, Krempachy i Nowa Białą. Reszta regionu przypadła Czechosłowacji.

Z takiego rozwiązania nikt właściwie nie był zadowolony. Polska uważała, że należy jej się więcej. Grupka polskich intelektualistów, miłośników Spisza, z Władysławem Semkowiczem na czele żaliła się, że poza granicami państwa pozostały takie perełki jak Spiska Sobotka czy Lubowla. Wierzyli, że Spisz jest polski „co najmniej po kolano Popradu”, ponieważ przez 350 lat trzynastcie miejscowości spiskich tworzyło starostwo spiskie. Powstało z ziem tak zwanego zastawu spiskiego. Sprawa sięgała średniowiecza, w 1412 roku król Polski Władysław Jagiełło pożyczył ówczesnemu cesarzowi i królowi Węgier Zygmuntowi Luksemburczykowi pieniądze. Gwarancją pożyczki miało być owych 13 miast, które do czasu jej spłaty, oddawały swoje dochody do skarbcza polskiego, zamiast do węgierskiego. Polscy władcy szybko się zorientowali, że podatki te są znacznie więcej warte niż pożyczone Luksemburczykowi pieniądze i ciągnęliby zastaw w nieskończoność gdyby nie upadek samej Rzeczypospolitej i zabory, które ostatecznie położyły mu kres.

Za to Czechosłowacja stała na stanowisku, że nawet tych 13 wsi (zupełnie in-

nych niż miasta z zastawu) przyznanych Polsce to aż nadto, wszak nikt tam się Polakiem nie czuł (no prawie), a argument o małopolskim pochodzeniu gwary spiskiej jakoś mało Pragę i Bratysławę przekonywał.

Miejscowi natomiast najbardziej ubolewali nad tym, że odcięto ich od tradycyjnych centrów i źródeł dochodu: miast, gdzie jeździli na targ, szkół, gdzie posyłała na naukę swoje dzieci i hal tatrzańskich, gdzie wypasali owce.

Każda ze stron próbowała zmienić istniejący stan rzeczy. Pierwsza okazja nadarzyła się jesienią 1938 roku, wraz z układem monachijskim i rozbiciem jedności Czechosłowacji. Polska zaatakowała osłabioną przez Hitlera Czechosłowację dokonując „korekty granicy” na swoją korzyść. Dwie dodatkowe wsie spiskie, jeden przysiółek i olbrzymi kawał Tatr znalazły się w Polsce. 10 miesięcy później, już całkowicie oddzielona od Czech, za to posłuszna Hitlerowi, Słowacja postanowiła powetować sobie doznane wcześniej krzywdy. Tym razem to słowackie wojsko przekroczyło w ślad za nazistami polską południową granicę i w rezultacie przez całą II wojnę światową Spisz był wyłącznie słowacki. Granica, nie tylko mentalna, ale faktyczna, między Słowacją a okupowanym przez Niemców Generalnym Gubernatorstwem znów biegła korytem Białki, jak kiedyś granica między Węgrami a austriacką Galicją, której częścią było Podhale.

Po wojnie granice wróciły do stanu z 1920 roku. Tak też przebiegają obecnie. Tylko, że na szczęście granicy już właściwie nie ma. Od kiedy Polska i Słowacja weszły do Unii Europejskiej, a trzy lata później do strefy Schengen, Spisz prze-

żywa chyba swoje najlepsze lata w historii. Jego polska część nie przypomina już tego zapomnianego przez świat regionu, gdzie kończyły się drogi, a ludzie żyli sentymentem po dawnych czasach, bo nigdzie nie czuli się u siebie. Na Słowacji zbyt polscy, w Polsce zbyt słowaccy, a ci z nich, którzy nie uważali się ani za Słowaków, ani za Polaków, tylko na przykład za Rusinów (albo Rusnaków) odrzuceni przez wszystkich.

Dopiero te zmiany pozwoliły mi w pełni zrozumieć słowa naszego sąsiada z Rzepisk, Kuby Mazurka, który jeszcze w latach 80 mawiał: „Przeżytek śtyry sztandary, śtyry wojska, śtyry piyniondze. Jak się mnie wto pyto, jakiej jestem narodo-

wości, odpowiadom, ze jestem Europejcyk”. Dzięki otwartej granicy wielokulturowe — polskie, słowackie, węgierskie, niemieckie, żydowskie, rusińskie i cygańskie — dziedzictwo Spisza może kwitnąć, a wybory tożsamościowe jego mieszkańców nie muszą być zerojedynkowe. Spisz wchodzi na kulturową mapę Polski już nie jako mniej znany i uboższy krewniak Podhala, a jako dumny ze swojej przeszłości i śmiało patrzący w przyszłość unikalny na skalę całego kontynentu, bogaty swoją wielobarwnością region.

Ludwika Włodek
autorka książki „Cztery sztandary, jeden adres. Historie ze Spisza”

Spotkanie z autorką i promocja książki 27.08. o godz. 15.00 w Zamku w Niedzicy. Później o godz. 17.00 koncert finałowy w kościele św. Bartłomieja w Niedzicy.

Ludwika Włodek (ur. 1976) — publicystka i reporterka. Autorka bestsellera „Pra. O rodzinie Iwaszkiewiczów” — portretu rodziny Iwaszkiewiczów, będącego połączeniem historycznego reportażu i powieści biograficznej, oraz „Wystarczy przejść przez rzekę” — reportażu o Azji Środkowej. Z wykształcenia jest socjolożką, pracuje jako adiunkt w Studium Europy Wschodniej Uniwersytetu Warszawskiego.

Autorka od lat przygląda się pogranicznemu tygłowi wielokulturowego Spisza, gdzie najpierw spędzała wakacje, potem wracała jako badaczka i reporterka.

© Marzena Hmielewicz / Adventure Pictures

FUNDACJA KULTURALNY SZLAK

Mecenasi Festiwalu

Partnerzy Festiwalu

astraia

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

 MAŁOPOLSKA

PROJEKT DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTERSTWA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
I ZREALIZOWANO PRZY WSPARCIU FINANSOWYM WOJEWÓDZTWA MAŁOPOLSKIEGO

Patroni medialni

Organizator:
Fundacja Kulturalny Szlak

Mecenasi:
ZEW Niedzica SA
Pieniński Bank Spółdzielczy

Partnerzy:
Oficyna Artystyczna Astraia
Województwo Małopolskie
Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Gmina Łapsze Niżne
Gmina Bukowina Tatrzańska
Gminny Ośrodek Kultury w Niedzicy
Parafia św. Stanisława we Frydmanie
Parafia Wszystkich Świętych w Kacwinie
Parafia św. Bartłomieja w Niedzicy
Parafia św. Sebastiana w Jurgowie
Parafia św. Marcina w Krempachach
SHS – Muzeum – Zespół Zamkowy w Niedzicy
Kotelnica Białczańska
Jurgów Ski
Muzeum Tatrzańskie
Orle Gniazdo w Sromowcach Wyżnych

Patronat honorowy:
Marszałek Województwa Małopolskiego Jacek Krupa
Wójt Gminy Łapsze Niżne Jakub Jamróż
Wójt Gminy Bukowina Tatrzańska Stanisław Łukaszczyk

Dyrektor artystyczny: **Katarzyna Wiwer**
Dyrektor wykonawczy: **Rafał Monita**

Patroni medialni:
Tygodnik Podhalański Pieninyinfo.pl
TVPodhale Podhale24.pl Tygodnik Powszechny
Małopolskaonline Podhale Region
Watra.pl Na Spiszu niedzica.espisz.pl

Współpraca redakcyjna:
RMF Classic, PolskaMuza.eu

www.baroknaspiszu.pl

Niedzica

słow. Nedeca, węg. Nedec/Nyznecz, niem. Netzdorf/Nisitz

trzeba zobaczyć koniecznie:

- **kościół św. Bartłomieja** (XIV w.), a w nim polichromie (XV w.), tryptyk św. Bartłomieja (XV w.), ołtarz główny (XVIII w.), kaplicę Matki Bożej Bolesnej (XVIII w.)
- **zamek Dunajec** (XIV w.) budowany przez stulecia, zamieszkały do dzisiaj
- **spichlerz** (XVIII w.)
- **kaplica św. Rozalii** (XVII w.)
- **cmentarz Salamonów**
- **dawna celnica**
- **elektrownia wodna i zapora na Dunajcu**

12 sierpnia, godz. 18.30

Niedzica, kościół św. Bartłomieja, ul. 3 Maja 91

GPS: 49°24'31.076"N, 20°18'1.065"E

mini-wykład:

Andrzej Zawisza

Telemann w Polsce

wykonawcy:

Scepus Baroque (Spisz)

Ksenia Orłowska — flet traverso

Michaela Koudelková — flet prosty

Agata Habera — skrzypce

Paulina Woś — skrzypce

Anna Wiczorek — altówka

Katarzyna Cichoń — wiolonczela

Adam Nowakowski — teorba

Andrzej Zawisza — klawesyn, dyr. art.

program:

Georg Philipp Telemann (1681–1767)

Ouverture — Suita na dwa flety, smyczki i basso continuo e-moll TWV 55:e1

Ouverture (Lentement—Vite—Lentement—Vite—Lentement) — Rejouissance —

Rondeau — Loure — Passepied — Air. Un peu vivement — Gigue

Trio — II Sonata Polska na dwa flety i basso continuo a-moll TWV 42:a8

Andante affetuoso — Allegro — Grave — Vivace

„Harrach Concerto” na flet prosty, smyczki i basso continuo in g-moll

Allegro — Adagio — Allegro

Suita A-dur na klawesyn solo TWV 32:14

Allemande — Courante — Gigue

Koncert na flet prosty i flet traverso, smyczki i basso continuo e-moll TWV 52:e1

Largo — Allegro — Largo — Presto

Scepus Baroque

jest zespołem muzyki dawnej, który powstał w roku 2013 jako orkiestra festiwalowa związana z realizacją idei muzycznych realizowanych na festiwalu Barok na Spiszu, od którego zespół wziął nazwę. Jednak życie zespołu nie kończy się jedynie na koncertowaniu festiwalowym. Zespół, występując również poza Spiszem, ma okazję być wizytówką festiwalu przez cały rok. Pomysłodawczynią i animatorką zespołu jest śpiewaczka Katarzyna Wiwer, dyrektor artystyczny festiwalu. Ideą zespołu są wykonania muzyki barokowej pełne energii, świeżości, otwarte na nowe interpretacje i konteksty. Zespół skupia artystów wysokiej klasy, specjalizujących się w wykonaniach muzyki dawnej. Zespół ma w swoim repertuarze liczne programy koncertowe, przygotowane dla potrzeb festiwalu Barok na Spiszu, ale nie tylko. Dotąd w repertuarze zespołu znajdują się następujące programy: „Il camino musical” — koncert barokowej muzyki Ameryki Łacińskiej (dyr. art. Martin Daniel Zorzano), „Vesperae dominicales, koncerty kościelne oraz canzony Marcina Mielczewskiego” (dyr. art. Andrzej Zawisza), „Jesu, meine Freude — Bach-Buxtehude” (dyr. art. Andrzej Zawisza), „Tilge, Höchster, meine Sünden — odpowiedź Jana Sebastiana Bacha na Stabat Mater Pergolesiego” (dyr. art. Andrzej Szadejko), „Mikołaj Zieleński — prekursor polskiego baroku” (dyr. art. Katarzyna Wiwer), „Bach Jauchzet Gott In allen Landen — Haendel Gloria” (dyr. art. Andrzej Zawisza). Repertuar zespołu stale się poszerza. W tym roku zespół przygotowuje dwa programy pod dyktando Andrzeja Zawiszy — „Telemann w Polsce” oraz „Włosi na dworze Wazów”, a na jesień przygotowujący jest program ze świeckimi kantatami J. S. Bacha. Koncerty zespołu są entuzjastycznie odbierane przez publiczność.

Łapsze Wyżne

słow. Vyšné Lápše, węg. Felsőlápös, niem. Oberlapsch

trzeba zobaczyć koniecznie:

- **kościół św. Piotra i Pawła** powstały w latach 1759-1776, jego rokokowe wyposażenie pochodzi z lat 1760-76
- **przełęcz nad Łapszanką** z fantastycznym widokiem na Tatry Wysokie i Tatry Bielskie

13 sierpnia, godz. 18.00

Łapsze Wyżne, kościół Świętych Piotra i Pawła, ul. Kościelna 2

GPS: 49°39.451''N, 20°19.045''E

mini-wykład:

Katarzyna Tomczak-Feltrin

Salon Królowej Marii Leszczyńskiej

wykonawcy:

Le Salon de la Paix (Francja)

Mathilde Cardon — mezzosopran

Ewa Chmielewska — skrzypce barokowe

Julien Feltrin — flet podłużny, flet traverso

Piotr Młynarczyk — viola da gamba

Katarzyna Tomczak-Feltrin — klawesyn, kierownictwo artystyczne

program:

Anne Danican Phillidor (1681–1728)

Sonata na flet podłużny i b.c. (1er Livre de pièces, 1712)

Lentement — Fugue — Courante — Les notes egales et detachez — Fugue

Andre Campra (1660–1744)

Aria 'Régnez belle Thétis' z opery „Thétis et Pelée”

Francois Rebel (1701–1775)

Sonate Première na skrzypce i b.c. (Sonates a violon seul, Livre II, 1713)

Grave — Gai — Grave — Musette.

Claude Balbastre (1724–1799)

La Lugeac (Pièces de clavecin, Premier Livre 1759)

Jean Philippe Rameau (1683–1764)

Aria 'L'Objet qui règne dans mon âme' z opery „Les Fêtes d'Hébé”

Louis Caix d'Hervelois (1680–1759)

Suite en Sol na violę da gamba lub flet i b.c. (Ve Livre, Pièces pour un Pardessus de viole qui peuvent se jouer sur la flute avec la basse 1753)

La le Camus — Air Gay — a Prussienne — Lentement — 1er Tambourin — 2e Tambourin

François Colin de Blamont (1690–1760)

Circé, Cantate a voix seule et Symphonie (Livre Troisième, 1729)

Le Salon de la Paix

jest projektem muzycznym i muzykologicznym zainspirowanym mecenatem Królowej Francji — Marii Leszczyńskiej. Salon de la Paix (Salon Pokoju) był częścią wersalskich apartamentów polskiej żony Króla Ludwika XV, w których od 1725 przez ponad 40 lat organizowała koncerty. Podczas tych wieczorów muzycznych można było usłyszeć najlepszych instrumentalistów i śpiewaków epoki takich jak Blavet, Rebel, Couperin, Rameau, Farinelli, Hasse czy młody Mozart...

Inspirując się tym kosmopolitycznym miejscem zespół Le Salon de la Paix pragnie odtworzyć atmosferę Koncertów Królowej (Les concerts de la Reine), uwypuklić style muzyczne Europy w dobie Baroku i Oświecenia ze szczególnym umiłowaniem formy kantaty.

Zespół założony przez klawesynistkę Katarzynę Tomczak-Feltrin ma zmienny skład i jednoczy wokół siebie śpiewaków i instrumentalistów z Polski, Francji i Anglii.

Kacwin

słow. Kacvín, węg. Szentmindszent, niem. Katzwinkel

trzeba zobaczyć koniecznie:

- **kościół Wszystkich Świętych** pochodzący z XV wieku,
- zabytkowe **kaplice**,
- dawne **spichlerze**, **młyn** sprzed dwustu lat,
- jedyne zachowane w Polsce „**sypańce**” czyli miejsca do przechowywania zboża,
- **wodospady**

15 sierpnia, godz. 18.00

Kacwin, kościół Wszystkich Świętych ul. św. Anny 145

GPS: 49°22'27.696"N, 20°17'33.216"E

mini-wykład:

Andrzej Szadejko

Muzyka w barokowym Gdańsku

wykonawcy:

Goldberg Baroque Ensemble (Gdańsk)

Klaudia Trzasko — sopran

Mateusz Trepkowski — bas

Dominika Małecka, Joanna Aksnowicz — skrzypce

Dymitr Olszewski — altówka

Paweł Hulisz — trąbka naturalna

Bartosz Kokosza — wiolonczela

Michał Bąk — kontrabas

Leszek Wachnik — fagot

Andrzej Szadejko — organy/dyrygent

program:

Heinrich Döbel (1651–1693) Sonata in G

Casper Förster Junior (1616–1673) Sonata a 3, Jesu dulcis memoria

Crato Bütner (1616–1679) Ich suchte

Heinrich Döbel Sonata in A

Crato Bütner Laudate Pueri Dominum

Johann Valentin Meder (1649–1719) Jubilate Deo in Terra, Chaconne in C

Jean (Johann) Jeremias Du Grain (17??–1756)

Kantata na święto oczyszczenia Maryi Panny:

„Herr, nun lässest Du deiner Diener” (PL-GD Ms. Joh. 185)

Dictum-Rezitativ-Dictum-Rezitativ-Aria

Goldberg Baroque Ensemble

zespół powstał w 2008 roku w Gdańsku, mieście o bogatych tradycjach muzycznych, w którym działali uczniowie m.in. J. J. Frobergera, J. P. Sweelincka, G. Ph. Telemanna i J. S. Bacha. Założycielem i dyrygentem GBE jest Andrzej Mikołaj Szadejko.

W skład zespołu wchodzi instrumentalistów, absolwenci Royal Academy of Music w Londynie, Koninklijk Conservatorium w Hadze, Schola Cantorum Basiliensis w Bazylei, a także polskich uczelni muzycznych, grając na oryginalnych instrumentach lub ich kopiach, zgodnie z dawną praktyką wykonawczą. Częścią zespołu jest również wokalna grupa kameralistów (12-16 osób), występująca także a cappella pod nazwą Goldberg Vocal Ensemble.

Goldberg Baroque Ensemble we współpracy z Biblioteką Gdańską Polskiej Akademii Nauk realizuje projekt „Muzyczne Dziedzictwo Miasta Gdańska” mający na celu dokumentację fonograficzną muzykaliów zachowanych w zbiorach bibliotecznych. Do tej pory ukazały się dwie płyty z serii: „Gdańskie Królestwo Kantat-Kantaty Adwentowe” (DUX), „Gdańskie Królestwo Kantat-Kantaty Bożonarodzeniowe” (Sarton). Zespół specjalizuje się w prezentacji repertuaru siedemnasto- i osiemnastowiecznego z centralnej Europy, głównie z regionu bałtyckiego.

Krempachy

węg. Bélakorompa, do 1899 Dunajecz-Krempach, niem. Krempach

trzeba zobaczyć koniecznie:

- **kościół św. Marcina** wybudowany w I poł. wieku XVI, jego wyposażenie zaś pochodzi z połowy XVIII wieku
- **kościół św. Walentego** leżący na zachodnim skraju wsi bezwieżowy kościół cmentarny, wybudowany w roku 1761 na miejscu starego drewnianego kościoła
- rezerwat przyrody **Przełom Białki** pod Krempachami

19 sierpnia, godz. 18.00

Krempachy, kościół św. Marcina, ul. Kamieniec 25

GPS: 49°26'6.72"N, 20°9'48.599"E

mini-wykład:

Ewa Augustynowicz

Z Italii do Polski

wykonawcy:

Giardino di Delizie (Włochy)

Katarzyna Wiwer — sopran

Ewa Anna Augustynowicz — skrzypce barokowe

Sara Montani — skrzypce barokowe

Cristina Vidoni — wiolonczela barokowa

Lucia Adelaide Di Nicola — klawesyn, organy

program:

Adam Jarzębski (1590–1648)

Berlinesa — concerto a 3

Bentrovata — concerto a 3

Tarquinio Merula (1595–1665)

La Polachina

Cantate Jubilate — motet na sopran, skrzypce i basso continuo

Stanisław Sylwester Szarzyński (1692–1713)

Jesus Spes Mea — concerto a 3 de Deo na sopran, 2 skrzypiec i basso continuo

Sonata D-dur na 2 skrzypiec i basso continuo

Marcin Mielczewski (1600–1651)

Canzona prima a due

Aldebrando Subissati (1606–1677)

Sonata na skrzypce solo i basso continuo nr 20

Kaspar Förster (1616–1673)

Sonata à 3 ex d „La Sidon” na 2 skrzypiec i basso continuo

Giovanni Battista Luparini (1700–1775)

Koncert „In martirio crudele” na sopran, 2 skrzypiec i basso continuo

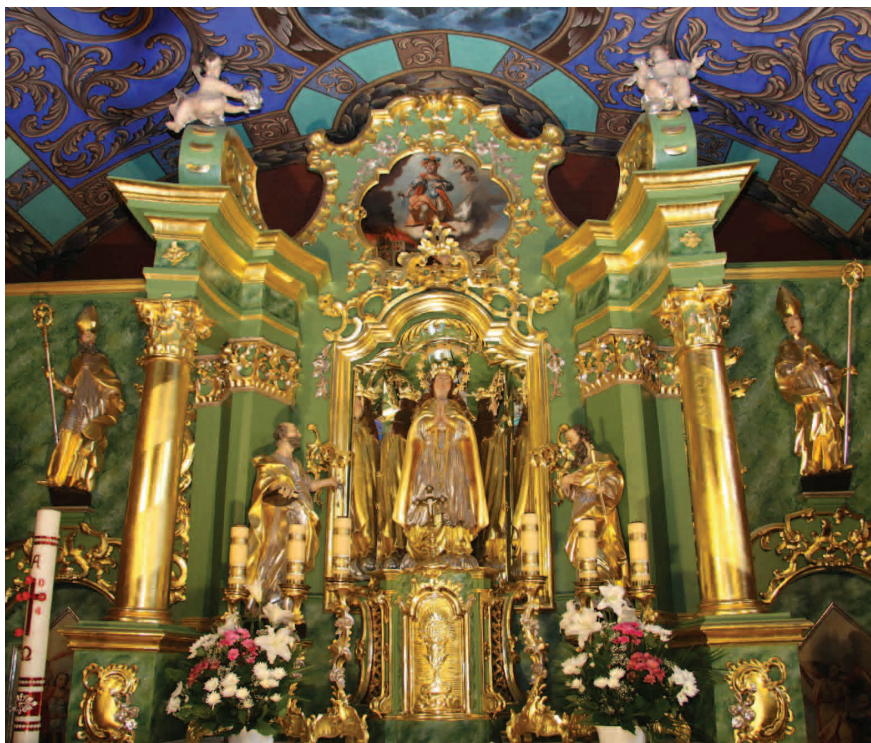
Giardino di Delizie

powyższe określenie pochodzi od nazw późnośredniowiecznych ogrodów położonych na terenie opactw i klasztorów. W ogrodach tych kultywowano uprawę roślin leczniczych. W późniejszym okresie miejsca te zostały przekształcone w centra rekreacji i wypoczynku, jak również były wykorzystywane jako miejsca spotkań biznesowych. Ogrody te położone były w pobliżu eleganckich willi, zamków i klasztorów. Duża ich ilość znajdowała się w okolicach Florencji i założona została dzięki rodzinie Medyceuszy. Ogrody należące do tego arystokratycznego rodu realizowane były z fantazją i pomysłowością i obfitowały w ciekawą i oryginalną florę. Dodatkowo, fontanny, oczka wodne i stawy pełne ryb wprawiały w zdumienie i zachwyt, stanowiąc jedną z głównych atrakcji. Miejsca te wraz z oryginalną architekturą, starożytnymi rzeźbami i dekoracjami stały się symbolem nowego stylu życia, nowego spojrzenia na naturę, a oprócz tego inspirowały współczesnych artystów do doskonalenia własnych umiejętności i tworzenia.

Zespół „Giardino di Delizie” został założony przez skrzypaczkę Ewę Annę Augustynowicz i składa się z artystek związanych z najważniejszymi ośrodkami muzycznymi w Polsce i za granicą. Członkinie zespołu współpracują i koncertują regularnie. Równolegle z działalnością koncertową artystki zespołu zajmują się badaniami w dziedzinie muzykologii i historii muzyki dotyczącymi muzyki rzymskiej, repertuaru polskiego i działalności kompozytorów włoskich w Polsce. Studia te mają na celu odkrywanie dzieł zapomnianych autorów i zgłębianie wzajemnych relacji kulturowych i muzycznych między Polską i Włochami. Ze względu na międzynarodowy charakter, zespół kładzie wyjątkowy nacisk na badanie właściwości, cech i elementów języków muzycznych bliskich członkiniom grupy, jak również powiązanych z wyborem kompozytorów włoskich i polskich.

Jurgów

słow. Jurgov, węg. Szepesgyörke, niem. Jurkau/Jörg

trzeba zobaczyć koniecznie:

- drewniany **kościół pw. św. Sebastiana Męczennika i Matki Bożej Różańcowej** ufundowany w roku 1675 przez sołtysa Jakuba Kneža i młynarza Mikołaja
- **Zagroda Sołtysów** (nazwa od nazwiska ostatnich właścicieli), zbudowana w 1861 r., przykład typowej, ubogiej, drewnianej, chłopskiej chaty spiskiej (dziś oddział Muzeum Tatrzańskiego w Zakopanem)
- unikatowy zespół kilkudziesięciu drewnianych **szałasów pasterskich** na Polanie Podokólne
- **Jurgowskie Stajnie**, zwane też Jurgowskimi Szałasami — oryginalne osiedle pasterskie pośród łąk, pomiędzy zabudowaniami wsi Dursztyn, a zboczami Żaru; w zakolu górnej części doliny Przecznego Potoku (Przecznie, Przeczny, Browarczyska), u wylotu wąskiej i dzikiej dolinki Piekiełko pomiędzy Żarem a Gajną Skalą.

20 sierpnia, godz. 18.00

Jurgów, kościół św. Sebastiana, Jurgów 1

GPS: 49°20'33.072"N, 20°8'8.267"E

mini-wykład:

Susi Ferfaglia

Muzyka Panien Benedyktynek

wykonawcy:

Flores Rosarum (Kraków)

Anita Pyrek, Adrianna Bujak-Cyran, Katarzyna Wiwer

Katarzyna Śmiałkowska, Maria Klich — śpiew

Susi Ferfaglia — śpiew, pozytyw, kier. art.

program:

Wezwanie: Venite, exultemus Domino (Antyfonarz staniątecki 1536 r.)

G. Cavazzoni (1525—1577), Magnificat primi Toni

Antyfony na I Nieszpory I Niedzieli Adwentu (Antyfonarz staniątecki 1536 r.):

Dominum Salvatorem nostrum

Gabriel Angelus apparuit Marie/Maria dixit/Respondit Angelus

Gwiazdo morza głębokiego, Zdrowaś od anioła (z Kancjonałów staniąteckich XVI—XVIII w.)

G. Cavazzoni, Christe Redemptor omnium

Antyfona do Magnificat: Hodie Christus natus est (Antyfonarz staniątecki 1536 r.)

Puer natus in Betheleem (z Kancjonałów staniąteckich)

G. Frescobaldi (1583—1643), Toccata per l'Elevazione (Fiori Musicali, Messa della Madonna)

Pange lingua (Antyfonarz staniątecki 1536 r.)

Któż mi doda gorzkich łez, In passione Domini, O Baranku niewinny (ze źródeł sandomierskich XVII—XVIII w.)

Stabat Mater dolorosa (Benedyktyнки z Jarosławia XVIII w.)

G. Cavazzoni, Ad Coenam Agni providi

Alleluja na Wigilię Zesłania Ducha Świętego (Antyfonarz staniątecki 1536 r.)

Chrystus zmartwychwstał jest, Najwyższe dobro (z Kancjonałów staniąteckich)

Bernardo Pasquini (1637—1710), Variazioni per il Paggio Todesco

Kędyż mnie niewtargnione nadzieje wiedziecie?, Nieskończone i nieprzebrane źródło skarbów,
Będę Cię wielbił mój Panie (z Kancjonałów staniąteckich)

G. Cavazzoni, Ave Maris Stella

Responsorium: Beata viscera. V: Dies sanctificatus (Antyfonarz staniątecki 1536 r.)

Duszo moja, Najwyższa Matko, Bądź wesola Panno czysta, Ziemia ożyła (z Kancjonałów staniąteckich)

Flores Rosarum

(pol. płatki róż) zespół wokalny powstał z 2006 r. z umiłowania niezwykłego dzieła muzycznego średniowiecznej mistyczki Hildegardy z Bingen. Założycielką zespołu jest s. Susi Ferfaglia. Zespół skupia śpiewaczki profesjonalnie zajmujące się muzyką dawną oraz historycznymi praktykami wykonawczymi. Zespół Flores Rosarum swoje zainteresowania koncentruje wokół religijnej muzyki europejskiej od XII do XVI wieku, ze szczególnym uwzględnieniem śpiewów zawartych w polskich rękopisach liturgiczno-muzycznych; zajmuje się również utworami autorstwa średniowiecznej mistyczki św. Hildegardy z Bingen. Flores Rosarum współpracuje z takimi zespołami jak Peregrina (Bazylea), z którym kilkakrotnie wykonał najstarszy dramat liturgiczny autorstwa św. Hildegardy z Bingen Ordo Virtutum, a także program z wielogłosową muzyką Benedyktynów z Sandomierza i Jarosławia, ze Schola Cantorum Chosoviensis (Chorzów), San Clemente (Kraków), Wawelską Scholą gregoriańską (Kraków). Obecnie prowadzi intensywne badania nad muzyką zawartą w średniowiecznych rękopisach klasztorów żeńskich na terenie Małopolski. W ramach tego projektu w roku 2015 nagrał płytę CD „Venite, exultemus Domino” (DUX 1242).

Frydman

słow. Fridman, węg. Frigyesvágása, niem. Friedmann

trzeba zobaczyć koniecznie:

- **kościół św. Stanisława** (XIV w.), a w nim romańskie okienko w zakrystii, ołtarz główny (XVIII w.), kaplica Karmelitańska z rokokowym dwustronnym ołtarzem
- **kasztel, dwór obronny** (XVI w.) piętrowy murowany dwór obronny typowy dla terenów Spisza, zbudowany przez Jerzego Horvatha Palocsaya w latach 1585–1590 jako wiejska rezydencja o charakterze obronnym
- **piwnice frydmańskie** (XIX w.), dawniej pełne wina

26 sierpnia, godz. 18.00

Frydman, kościół św. Stanisława, ul. Kościelna 1

GPS: 49°26'54.455"N, 20°13'56.352"E

mini-wykład:

Paweł Iwaszkiewicz

Muzyka na dworze króla Jana III

wykonawca:

Kapela Janczarska Yeldyryn (Warszawa)

Paweł Iwaszkiewicz — szalამaja, dudy, kierownictwo artystyczne

Marek Nahajowski — szalამaja, flet prosty

Przemysław Bychawski — puzon barokowy

Marcin Lemiszewski, Piotr Gliński, Paweł Pruszkowski — instr. perkusyjne
(davul, kydym, zil)

program:

Muzyka Osmańska

Hucum Marsi

Osman Pasa Marsi

Mehter Vuruyor

Malazgirdi Marsi

Ordu Marsi

Mehter Marsi

Suita Tańców Macedońskich

Jerit Sidal: Sultani-Yegah Methal

Muzyka Europejska

G. Ph. Telemann (1681–1767) Danses

Polonoises z Manuskryptu Rostockiego (TWV
45:1,8,9,13,16)

Anonim Tańce Polskie ze zbioru Amoenitatum
Musicalium Hortulus (Lipsk 1622)

Tielman Susato (1500–1561) Battaglia

Michael Praetorius (1571–1621) Ballet de
Matelotz, Ballet de Cocqs, Branle double, Canarios

Anonim Des Konigs von Polen Tanz

Kapela Janczarska Yeğdyryn

(pol. Piorun) stanowi próbę rekonstrukcji zespołu działającego na polskim dworze królewskim w czasach Jana III. Korespondencja dyplomatyczna przechowywana w archiwach tureckich świadczy o istnieniu orkiestr janczarskich w Polsce już w XV wieku, jednakże dopiero w epoce saskiej zostają one dokładnie opisane, a ich działalność wszechstronnie udokumentowana.

Muzycy grają na instrumentach po dziś dzień wykorzystywanych w wojskowych kapelach tureckich. Są to: szalamaje (tur. kaba zurna), stroikowe instrumenty dęte o przenikliwym brzmieniu oraz cała gama instrumentów perkusyjnych: wielki bęben (tur. davul), kotły (tur. kydyrn), talerze oraz sistrum. Na repertuar kapeli składają się marsze wojskowe i muzyka ceremonialna z epoki osmańskiej (w tym utwory zanotowane w XVII wieku przez Wojciecha Bobowskiego) oraz utwory proweniencji europejskiej (kuranty, symfonie i mazurki), których obecność w repertuarze „janczarskim” potwierdza m.in. J. Kitowicz.

Niedzica

słow. Nedeca, węg. Nedec/Nyznecz, niem. Netzdorf/Nisitz

trzeba zobaczyć koniecznie:

- **kościół św. Bartłomieja** (XIV w.), a w nim polichromie (XV w.), tryptyk św. Bartłomieja (XV w.), ołtarz główny (XVIII w.), kaplicę Matki Bożej Bolesnej (XVIII w.)
- **zamek Dunajec** (XIV w.) budowany przez stulecia, zamieszany do dzisiaj
- **spichlerz** (XVIII w.)
- **kaplica św. Rozalii** (XVII w.)
- **cmentarz Salamonów**
- **dawna celnica**
- **elektrownia wodna i zapora na Dunajcu**

27 sierpnia, godz. 17.00

Niedzica, kościół św. Bartłomieja, ul. 3 Maja 91

GPS: 49°24'31.076"N, 20°18'1.065"E

mini-wykład:

Rafał Monita

Włosi na dworze Wazów

wykonawcy:

Scepus Baroque (Spisz)

Katarzyna Wiwer, Anna Zawisza — sopran

Marcin Liweń — alt

Bartłomiej Chorąży, Piotr Windak — tenory

Dawid Biwo — bas

Monika Boroni, Marzena Biwo — skrzypce

Justyna Rekść-Raubo, Agata Sanchez Martos — viole da gamba

Daniel Zorzano — violone

Grzegorz Pytlik, Bartłomiej Witek, Bogdan Piznal, Katarzyna Tkaczyk — puzony historyczne

Andrzej Zawisza — pozytyw, dyr. art. projektu

program:

Vincenzo Bertolusi (ok. 1550—1608) *Caro mea* à 8

Giovanni Francesco Anerio (1567—1630) *Kyrie* z „*Missa Constantia*” à 12

Tarquinio Merula (1595—1665) *Canzon „La loda”*

Marco Scacchi (ok. 1600—1662) *Virgo clemens, Virgo pia* à 5

Vincenzo Bertolusi *Ricercata primi toni* à 4

Vincenzo Bertolusi *Angelus Domini*

Asprillio Pacelli (1570—1623) *Ave Maria* à 10

Tarquinio Merula *Intonazione cromatico del nono tuono*

Marco Scacchi *Cantate Domino* à 6

Giovanni Valentini (ok. 1582—1649) *Canzon quarta* à 4

Asprillio Pacelli *Gaudet in caelis* à 12

Marco Scacchi *Laudate pueri Dominum*

Vincenzo Scapitta (1593—1656) *Regina Caeli*

Tarquinio Merula *Nigra Sum*

Luca Marenzio (1553/4—1599) *Iubilate Deo omnis terra* à 12

Maciej Kazimierz Sarbiewski
DO SWEJ LUTNI
AD SUAM TESTUDINEM

Sonora buxi filia subtilis... (Lib. II, 3)

Wdzięczna lutni! Przedniejszego
Drzewa wnuczko! Życia mego
Towarzyszko, co twą sprawą
Serce mi kwitnie! Uciecho! Słodka moja zabawo!

Tu, gdzie Wisła białym cugiem
Płynie w morze pławem długiem
Blisko skały Wawelowej,
Przy brzegu, mym cedrom równi, wstaje las topolowy.

Ciebie ja na ukochanym,
Stogałem, w list odzianym
Jednym drzewie w dzień pogody
Słońca jasnego zawieszę, pełen wewnętrznej swobody.

Niechaj w cię zefiry wdzięczne
Swych tchów nawieją, a w brzeczne
Strony twe zadzwonią, a ja
Na zielonym mchu się złożę miłowonnego maja.

Ach! Mnie wpośród tych zamysłów
Rozkosz ginie od mych zmysłów.
Co za wicher nagle wstaje?
Czarne chmury się gromadzą, a grzmotem niebo łąje!

Wstańmy! O nasze nietrwale
Uciechy, rozkoszy małe
Jeszcze mówim, a tej chwili
Radość ginie, ginie i to, co jest w sercu najmilej.

(tłum. Jan Gawiński)

Augustynowicz Ewa Anna (skrzypce barokowe)

zaczęła swoją przygodę ze skrzypcami w wieku 7 lat. Po dyplomie ze skrzypiec współczesnych w Państwowym Instytucie Muzycznym im. Karola Szymanowskiego w Rzeszowie przeprowadziła się do Niemiec, a następnie do Włoch, gdzie w 2016 obroniła doktorat w dziedzinie Historii Muzyki, Kultury i Cywilizacji w XIX wieku na Uniwersytecie Europejskim w Fiesole. Od roku 2010 specjalizuje się w wykonawstwie muzyki dawnej i studiowała na Akademii Muzycznej w Rzymie i Palermo z takimi ekspertami muzyki dawnej jak: Enrico Onofri, Enrico Gatti, Amandine Beyer czy Luigi Mangiavallo. Współpracuje z wieloma zespołami muzyki dawnej we Włoszech i koncertuje regularnie z zespołem Giardino di Delizie, którego jest założycielką i dyrektorem artystycznym. Koncertowała we Włoszech, Polsce, Finlandii, Holandii, Francji, na Węgrzech i w Niemczech. Nagrała płyty z muzyką dawną dla takich firm nagraniowych jak Brilliant Classics, Bongiovanni i IAEF Label.

Biwo Dawid (baryton)

ukończył warszawski Uniwersytet Muzyczny F. Chopina oraz z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Krakowie. Jest laureatem wielu ogólnopolskich konkursów wokalnych (m.in. I nagroda w konkursie im. M. Karłowicza w Krakowie, I nagroda w konkursie im. Ludomira Różyckiego w Gliwicach, III nagroda w konkursie im. F. Płatówny we Wrocławiu) oraz „Muzycznego Forum Młodych 2010” pod patronatem Austriackiego Forum Kultury w Warszawie. W 2012 roku był finalistą Międzynarodowego Konkursu im. Heraclei Darle w Braili. Specjalizuje się głównie w wykonawstwie muzyki dawnej, oratoryjnej oraz pieśniarstwie. W swoim dorobku artystycznym ma także recitale pieśniarskie. Brał udział w kursach wokalnych prowadzonych m.in. przez: Andrzeja Dobbera, Helenę Łazarską, Ryszarda Karczykowskiego, Daniela Kotlińskiego czy Aleksandra Teligę. Swoją warsztat aktorski kształcił pod okiem znanych polskich reżyserów.

Biwo Marzena (skrzypce barokowe)

w 2012 roku ukończyła studia w krakowskiej Akademii Muzycznej w klasie prof. Mieczysława Szleżera i Zbigniewa Pilcha oraz w roku 2014 w klasie Martyny Pastuszki w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. Swoje umiejętności i muzyczną osobowość kształtowała także na licznych kursach mi-

strzowskich pod okiem profesorów takich jak Sigiswald Kuijken, Rachel Podger, Antoinette Lohmann czy Kaja Danczowska. Jako kameralista i muzyk orkiestrowy regularnie koncertuje na terenie całej Polski i Europy. Współpracuje z najlepszymi polskimi orkiestrami barokowymi, takimi jak Arte dei Suonatori, {OH!} Orkiestra Historyczna czy Capella Cracoviensis. Występuje także z wieloma europejskimi zespołami muzyki dawnej, m.in. Contrasto Armonico, Orchester 1756.

Boroni Monika (skrzypce barokowe)

jest absolwentką Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie skrzypiec barokowych Sirri-Kaakinen-Pilch i Lucy van Dael. Brała udział w licznych koncertach kameralnych na wielu festiwalach, jak m. in. Dni Bachowskie w Krakowie, czy Pieśń Naszych Korzeni w Jarosławiu. Uczestniczyła również w wielu kursach muzyki dawnej w Polsce („Arcadia” z Marco Vitale) i za granicą, między innymi we Francji (u Pavla Amilcara), we Włoszech (Alessandro Tampieri), a także w Holandii, Niemczech i na Węgrzech. W latach 2013 i 2014 koncertowała jako solistka u boku Joshuy Rifkina podczas jego koncertów w Polsce. Aktywnie koncertuje jako solistka, jest również członkinią Wrocławskiej Orkiestry Barokowej, a od 2013 zespołu Il Giardino d'Amore, prowadzonego przez Stefana Plewniaka.

Bujak-Cyran Adrianna (sopran)

absolwentka Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie śpiewu dr Katarzyny Oleś-Blacha. Brała udział w kursach mistrzowskich m.in. Ryszarda Karczykowskiego, Howarda Crooka, Marcina Habeli i Christiny Pluhar. Otrzymała stypendium Małopolskiej Fundacji Stypendialnej Sapere Auso. W roku 2016 ukończyła Studium Pieśni na Uniwersytecie Muzycznym im. Fr. Chopina w Warszawie. Owocem wieloletniej fascynacji dawną muzyką liturgiczną i chorałem było współzałożenie zespołu Flores Rosarum w roku 2006, w którym śpiewa do dziś. Interesuje się również piosenką estradową.

Bychawski Przemysław (puzon barokowy)

na puzonie gra od blisko 30 lat, tak na puzonie współczesnym, jak i dawnym – wąsko-menzurowym. Ukończył Akademię Muzyczną w Łodzi w klasie puzonu prof. Piekarskiego. Na stałe związany z Orkiestrą Koncertową Reprezentacyjnego Zespołu Artystycznego Wojska Polskiego. Współpracuje z orkiestrami Warszawskiej

Opery Kameralnej, Polskiej Orkiestry Radiowej i innych. Trwale związany z Zespołem Puzonów Wąskomenzurowych — Trombastic. Uczestniczył w wielu koncertach i nagraniach płyt, zdobywających nominacje i prestiżowe nagrody, w tym Fryderyki.

Cardon Mathilde (mezzosopran)

studia wokalne rozpoczęła w Konserwatorium w Lille, następnie studiowała w Amsterdamie w klasie śpiewu, ukończyła również kurs interpretacji pieśni w Konserwatorium Królewskim w Brukseli, a także studia magisterskie w zakresie filologii francuskiej. Artystka występuje regularnie jako solistka w repertuarze barokowym oratoryjnym i operowym, jest również zapraszana do prawykonania utworów współczesnych. Jest profesorem w klasie śpiewu Konserwatorium w Douai.

Chmielewska Ewa (skrzypce barokowe)

w roku 2001 ukończyła Akademię Muzyczną im I. J. Paderewskiego w Poznaniu w klasie skrzypiec prof. Michała Grabarczyka oraz w 2004 Koninklijk Conservatorium w Hadze w klasie skrzypiec barokowych Pavla Beznosiuka, z którym regularnie koncertuje w Wielkiej Brytanii. Od 16 roku życia interesuje się historycznym wykonawstwem muzyki dawnej. Brała udział w wielu kursach interpretacji w klasach skrzypiec barokowych i zespołów kameralnych w Dartington, Wilanowie, Krakowie, Amsterdamie oraz w Ambronay we Francji. Od roku 2009 prowadzi klasę skrzypiec barokowych w ZPSM im. F. Chopina w Warszawie.

Choraży Bartłomiej (tenor)

absolwent Szkoły Muzycznej im. Władysława Żeleńskiego (Kraków). Naukę śpiewu rozpoczął pod kierunkiem Jacka Ozimkowskiego, u którego obecnie kształci się jako student Akademii Muzycznej w Krakowie. Swoją warsztat wokalny doskonali również współpracując z Dariuszem Grabowskim. Od 2012 roku zatrudniony w Chórze Filharmonii im. Karola Szymanowskiego w Krakowie. Jest członkiem Oktetu Wokalnego Filharmoników Krakowskich, współpracuje również z oktetem wokalnym Octava Ensemble.

Cichoń Katarzyna (wiolonczela barokowa)

jest absolwentką Akademii Muzycznej w Krakowie. Studiowała w klasie wiolonczeli dra hab. Adama Klocka oraz w klasie wiolonczeli barokowej dr hab. Teresy Ka-

mińskiej. W 2015 roku ukończyła studia podyplomowe w Universität für Musik und Darstellende Kunst w Wiedniu w klasie kameralistyki. Od 2015 roku kontynuuje studia w Mozarteum Universität w Salzburgu w klasie wiolonczeli barokowej prof. Marco Testori. Solowe umiejętności doskonaliła na kursach interpretacji muzycznej w kraju i za granicą. Jest finalistką międzynarodowych konkursów York Early Music International Young Artists Competition 2015 (York, Anglia) a także International Biber Competition 2015 (St. Florian, Austria). Od 2012 roku współtworzy międzynarodową orkiestrę barokową Il Giardino d'Amore, z którą koncertuje w Polsce i za granicą.

Di Nicola Lucia Adelaide (klawesyn)

uczęszczała do klasy fortepianu prof. Drahomiry Billigovej na Akademii Muzycznej „Alfredo Casella” w Aquila, natomiast w roku 2017 ukończyła studia w klasie klawesynu. Od 2011 roku jest organistką i klawesynistką w zespole muzyki dawnej na Akademii Muzycznej w Aquila prowadzonym przez prof. Andrea De Carlo. W tej samej instytucji pracuje od 2011 roku jako akompaniator na klawesynie w klasie śpiewu renesansowego i barokowego. Specjalizuje się w realizacji basso continuo u profesora Giovanniego Togni.

Feltrin Julien (flet traverso)

pochodzi z Calais, gdzie rozpoczął swoją edukację muzyczną na flecie traverso, podłużnym i na klawesynie. Następnie studiował w konserwatorium w Amsterdamie w klasie fletu Waltera van Hauwe. Laureat konkursów muzyki współczesnej Haverhill Sinfonia, Gaudeamus oraz II nagrody w Konkursie Muzyki Współczesnej im K. Pendereckiego w Krakowie. Julien Feltrin jest profesorem fletu prostego w Royal College od Music w Londynie oraz w Konserwatorium w Evry/Paryż. Jest regularnie zapraszany jako wykładowca na lekcje mistrzowskie oraz zasiada w jury konkursów. Oprócz działalności artystycznej Julien Feltrin jest również zaangażowany w dziedzinie budownictwa i badań nad fletami barokowymi.

Ferfaglia Susi (pozytyw)

pochodzi z Gorycji (Włochy), ale od wielu lat mieszka w Polsce. Swoją działalność naukową i dydaktyczną łączy z aktywnością artystyczną. Jest absolwentką klasy fortepianu w Konserwatorium Muzycznym „G. Tartini” w Trieście oraz klasy organów prof. Andrzeja Białki

w krakowskiej Akademii Muzycznej. Jest również absolwentką Wyższej Szkoły Filozoficzno-Pedagogicznej Ignatianum i Instytutu Liturgicznego PAT w Krakowie. Uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych, a w 2013 roku obroniła na Wydziale Instrumentalnym w Akademii Muzycznej w Krakowie pracę habilitacyjną. Jako pedagog od r. 2005 pracuje w Archidiecezjalnej Szkole Muzycznej w Krakowie oraz w Międzyuczelnianym Instytucie Muzyki Kościelnej Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie, prowadząc klasę organów i zajęcia z historii i praktyki chóralu gregoriańskiego. Od roku 2006 prowadzi żeński zespół wokalny Flores Rosarum. Od roku akademickiego 2016/17 jest kierownikiem Studiów Podyplomowych z Monodii Liturgicznej na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie.

Gliński Piotr (instr. perkusyjne)

absolwent Akademii Muzycznej w Warszawie. Współpracował z orkiestrami, m.in.: Polska Orkiestra Radiowa, Orkiestra Warszawskiej Opery Kameralnej, Radońska Orkiestra Kameralna, Camerata Vistula, oraz z warszawskimi teatrami: Dramatycznym, Studio i Polskim. Do jego głównych obszarów zainteresowań należy muzyka etniczna i edukacja muzyczna. Współtworzył Zespół Polski Marii Pomianowskiej, a od 1999 jest członkiem Kapeli ze Wsi Warszawa. Prowadzi klasę perkusji w Zespole Szkół Muzycznych w Radomiu oraz w Państwowej Szkole Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie.

Habera Agata (skrzypce barokowe)

studentka klasy skrzypiec barokowych w Akademii Muzycznej w Krakowie. Swoje umiejętności w zakresie wykonawstwa muzyki dawnej doskonaliła podczas kursów mistrzowskich. Jako solistka, kameralistka i muzyk orkiestrowy występuje na wielu festiwalach muzyki dawnej.

Hulisz Paweł (trąbka barokowa)

jest absolwentem gdańskiej uczelni muzycznej. Już w czasie studiów rozpoczął praktykę wykonawczą, podejmując pracę w zespole Cappella Gedanensis, z którym współpracuje do dziś jako kameralista, a także, jako solista. Jest czynnym muzykiem orkiestrowym. Współpracuje z wieloma orkiestrami symfonicznymi i kameralnymi na terenie całej Polski. Wykonuje mu-

zykę barokową i klasyczną na instrumencie historycznym. Jest absolwentem dziennych i podyplomowych studiów na Akademii Muzycznej im. F. Nowowiejskiego w Bydgoszczy, specjalizacja – trąbka naturalna w klasie Tomasza Ślusarczyka (dyplomy z wyróżnieniem). Jest pomysłodawcą i założycielem zespołu Tubicinatores Gedanenses, z którym koncertuje na wieżach kościołów i ratuszy, kontynuując starą praktykę gdańskiej Turmmusik.

Iwaszkiewicz Paweł (szalamaja, dudy)

grę na flecie prostym i poprzecznym studiował u Michała Meltzera w Jerozolimie, umiejętności doskonalił na kursach mistrzowskich pod kierunkiem Ricardo Kanji i Roberta Ehrlicha. Współpracownik licznych zespołów muzyki dawnej (Ars Cantus, Klub Św. Ludwika, Ars Nova, Warszawska Opera Kameralna, Morgaine, Brevis Consort, Camerata Cracovia i inne) i tradycyjnej (Kapela Brodów, Projekt Arboretum, Open Folk), z którymi nagrał ponad 30 płyt. Wykonuje partie fletu prostego w Filharmonii Narodowej w Warszawie. Oprócz muzyki barokowej gra również repertuar współczesny, renesansowy, średniowieczny i tradycyjny na fletach poprzecznych, szalamajach, dudach i dulcianach. Autor muzyki do spektakli teatralnych. Założyciel i kierownik muzyczny zespołów „Danceryn”, „Open Folk”, „Orkiestra Czasu Zarazy”, „Yeldyrin”. Współzałożyciel kwartetu renesansowych fletów poprzecznych „Epithalamion”. Uczestnik projektu „Ścieżki Tańca” („Path of Dance”) ilustrującego wspólne korzenie polskiej i szwedzkiej muzyki tradycyjnej. Płyta CD „Cantigas de Santa Maria” nagrana wspólnie z rockowym pieśniarzem Maciejem Maleńczukiem otrzymała w 2006 roku status „Złotej Płyty”. Koncertował w całej Europie oraz w USA, Japonii i na Tajwanie. Prowadzi kursy mistrzowskie w dziedzinie gry na flecie prostym i średniowiecznych instrumentach stroikowych. Jest także absolwentem Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego.

Klich Maria (sopran)

ukończyła Akademię Muzyczną w Poznaniu (fortepian), Akademię Muzyczną w Krakowie (śpiew solowy) oraz Conservatoire National de Région w Lyonie (śpiew solowy). Jest solistką autorskiego Teatru Muzycznego IWIA, współpracuje również z Choeur et Orchestre XIX w Lyonie oraz zespołem Floripari. Jest stypendystką CNR de Lyon.

Koudelková Michaela (flet prosty)

jest absolwentką Gimnazjum w Boskovicach i Konserwatorium w Brnie oraz fletu prostego w Akademii Muzycznej w Krakowie. Zaprezentowała swoje umiejętności na festiwalach muzycznych w kraju i zagranicą. Współpracowała z zespołami takimi jak Musica Aeterna, Ensemble Opera Diversa, Morawska orkiestra kameralna, The Czech Ensemble Baroque, Orkiestra Barokowa AM w Krakowie, La Tempesta, Sine Nomine Ensemble. Ponadto odnosiła sukcesy na wielu konkursach. Jest też trzykrotną laureatką konkursu interpretacji w ramach Letniej szkoły muzyki barokowej w Kelči i w Holešove. W roku 2011 wzięła udział w międzynarodowym konkursie Pro Bohemia Ostrava, na którym zdobyła 1 nagrodę, tytuł Laureata i nagrodę Grand Prix. W roku 2012 zdobyła 1 nagrodę oraz nagrodę główną w kategorii gry na flecie prostym na ogólnokrajowym konkursie konserwatoriów.

Lemiszewski Marcin (inst. perkusyjne)

muzyk, pedagog, perkusista, absolwent Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Autor licznej literatury muzycznej. Od wielu lat związany z Filharmonią Narodową w Warszawie. Perkusista zespołu Zejman i Garkumpel. Kierownik Akademii Muzycznej WBS.

Liweń Marcin (alt)

ukończył Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie na Wydziale Wokalnym. Uczestniczył w kursach mistrzowskich u Paula Esswooda, Michaela Chansea, Marka Rzepki. Brał udział w kursach muzyki dawnej w Lidzbarku Warmińskim, Warszawie, Bydgoszczy. Z repertuarem solowym i kameralnym koncertuje na festiwalach muzycznych w Polsce i za granicą. W maju 2013 z zespołem Sabionetta dokonał nagrań płyty „Podobieństwo żywota krześcijańskiego, XVI-wieczna muzyka polska”. Płyta dostała nominację do nagrody Fryderyka w 2014 w kategorii „muzyka dawna i barokowa”. W lipcu 2014 z zespołem La Tempesta nagrywał utwory Mikołaja Zieleńskiego ze zbioru „Offertoria et Communiones totius anni”.

Małecka Dominika (skrzypce barokowe)

absolwentka Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach specjalności teorii muzyki oraz skrzypiec barokowych. Swoje umiejętności rozwijała

również biorąc udział w kursach wykonawstwa muzyki dawnej pod okiem wielu znakomitych specjalistów w tej dziedzinie. Występuje na wielu prestiżowych festiwalach w kraju i zagranicą zarówno jako solistka, kameralistka oraz muzyk tutti. Współpracuje regularnie z zespołami wyspecjalizowanymi w wykonawstwie muzyki na historycznych instrumentach, takimi jak: {oh!} Orkiestra Historyczna (Katowice), Wrocławska Orkiestra Barokowa (Wrocław), Capella Cracoviensis (Kraków), Parnassos (Katowice), famd.pl (Szczecin), Koelner Akademie (Kolonja/Niemcy) oraz Les Ambassadeurs (Paryż/Francja).

Młynarczyk Piotr (viola da gamba)

ukończył PSM w Częstochowie w klasie wiolonczeli Siergieja Rysanova. W 2009 roku rozpoczął studia w klasie violi da gamba Kazimierza Pyzika w Akademii Muzycznej w Poznaniu. W ubiegłym roku ukończył studia magisterskie w Akademii Muzycznej w Łodzi w klasie violi da gamba Justyny Krusz. Swoje umiejętności rozwijał także na kursach. Współpracował m.in. z zespołami muzyki dawnej Floripari, Harmonia Sacra, Gradus ad Parnassum, Senza Battuta oraz jako pedagog z dziecięcym zespołem Scholares Minores Pro Musica Antiqua w Poniatowej. Od 2014 roku współtworzy wraz z wiolonczelistką Martą Kotaszewską i klawesynistą Maciejem Milczarkiem zespół Calvi Ragazzi.

Montani Sara (skrzypce barokowe)

studiowała skrzypce współczesne i barokowe na Akademii Muzycznych w Foggii i w Rzymie. Od roku 2000 współpracuje regularnie z zespołem I Solisti Aquilani z którym to nagrała wiele płyt, jak również koncertowała we Włoszech i za granicą. Od roku 2000 gra z zespołem Accademia Barocca W. Hermans, z którym koncertowała na licznych festiwalach.

Nahajowski Marek (szalamaja, flet prosty)

teoretyk muzyki, flecista grający na kopiach instrumentów historycznych; ukończył z wyróżnieniem studia w zakresie teorii muzyki pod kierunkiem Ryszarda Daniela Goliańki (Łódź 2003) oraz fletu podłużnego w klasie Tomasza Dobrzańskiego (Wrocław 2007); od 2010 roku adiunkt w Katedrze Teorii Muzyki w Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi, gdzie prowadzi przedmioty związane z historią oraz praktyką wykonawczą muzyki baroku, a od

2011 roku także klasę fletu podłużnego. Jest autorem pierwszego polskiego tłumaczenia traktatu Johanna Joachima Quantza „Versuch einer Anweisung die Flöte traversiere zu spielen” („O zasadach gry na flecie poprzecznym” 2012) oraz rozprawy doktorskiej poświęconej jego sonatom fletowym (2013), za którą otrzymał nagrodę w prestiżowym Konkursie im. ks. prof. Hieronima Feichta. Zainteresowania naukowe Marka Nahajowskiego koncentrują się na hermeneutycznej interpretacji utworów muzycznych XVI-XVIII wieku oraz estetyce i praktyce wykonawczej epoki baroku i wczesnego klasycyzmu. Jako instrumentalista występował z wieloma zespołami muzyki dawnej, m.in. Il Tempo, Ars Cantus, Concerto Polacco, Royal Baroque Ensemble. Marek Nahajowski jest również zapraszany jako gościnny wykładowca kursów interpretacji muzyki dawnej. W 2014 ukazała się jego płyta solowa poświęcona fantazjom fletowym Georga Philippa Telemanna.

Nowakowski Adam (teorba)

naukę gry na gitarze klasycznej rozpoczął w PSM I stopnia im. F. Chopina w Warszawie i kontynuował w klasie gitary PSM II stopnia im. J. Elsnera w Warszawie. Od 2012 r. studiuje pod kierunkiem Jerzego Żaka w Katedrze Muzyki Dawnej (lutnia, teorba, gitara barokowa) Akademii Muzycznej w Krakowie. Swoje umiejętności doskonalił uczestnicząc w kursach i lekcjach mistrzowskich gitarzystów klasycznych. Współpracował z zespołami i orkiestrami muzyki dawnej. Współtworzył projekty z pogranicza muzyki jazzowej i eksperymentalnej. Szczególną sympatią darzy również muzykę XVI i XVII-wieczną.

Piznal Bogdan (puzon historyczny)

absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie. Od 2007 roku jest basowym puzonistą Filharmonii Krakowskiej. W swej pracy artystycznej na stałe współpracuje z Capellą Cracoviensis i Operą Krakowską (z którą wziął udział w wielu tournée koncertowych po Europie), Sinfonietą Varsovia oraz K&K Wiener Philharmoniker. Był pomysłodawcą i założycielem, a w latach 2003–2008 wiceprezesem Polskiego Stowarzyszenia Puzonistów. Od 2008 jest prezesem Zarządu Krakowskiej Fundacji Sztuki.

Pruszkowski Paweł (instr. perkusyjne)

perkusista, absolwent Akademii Muzycznej im. F. Cho-

pina w Warszawie. Od 2007 roku członek Orkiestry Filharmonii Narodowej w Warszawie. Współpracował z licznymi orkiestrami polskimi i zagranicznymi — Polską Orkiestrą Radiową, Orkiestrą Sinfonia Varsovia czy Trondheim Symfoniorkester. Uczestniczył w wielu prawykonaniach i nagraniach polskiej muzyki kameralnej i symfonicznej, z których jedno uhonorowane zostało w 2013 roku nagrodą Grammy.

Pyrek Anita (alt)

z wyróżnieniem ukończyła Dyrygenturę Chóralną oraz Muzykę Kościelną na Akademii Muzycznej w Krakowie. Od 2010 roku pełni funkcję akompaniatora oraz asystenta dyrygenta Żeńskiego Chóru Akademickiego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od 2007 roku współtworzy żeńską scholę wokálną Flores Rosarum, wykonującą chorał gregoriański, muzykę Hildegardy z Bingen oraz zajmującą się odtwarzaniem średniowiecznych praktyk muzycznych. Od września 2014 roku jest instruktorem wokalnym i kierownikiem chóru w Zespole Pieśni i Tańca UJ „Słowianki”. Śpiewa również w zespole wokalnym Singet, chórze Górecki Chamber Choir oraz chórze Passionart.

Pytlík Grzegorz (puzon historyczny)

absolwent Akademii Muzycznej w Krakowie. Od 2005 do 2010 roku był pierwszym puzonistą Opery Śląskiej w Bytomiu. Od 2010 pierwszy puzonista Filharmonii Zabrzeńskiej. Współpracował z wieloma orkiestrami i zespołami kameralnymi, m.in. Filharmonią Krakowską, Capellą Cracoviensis, Operą Krakowską, Orkiestrą Muzyki Nowej w Katowicach oraz zespołami muzyki rozrywkowej. Na stałe współpracuje z wieloma zespołami, zajmującymi się wykonawstwem muzyki dawnej. Nauczyciel gry na puzonie w Zespole Szkół Muzycznych im. M. Spisaka w Dąbrowie Górniczej.

Rekś-Raubo Justyna (wiolonczela barokowa)

ukończyła warszawską Akademię Muzyczną im. F. Chopina w klasie wiolonczeli A. Zielińskiego. Stypendystka Fundacji im. S. Batorego (udział w warsztatach orkiestrowych i dyrygenckich Letniej Akademii w Annaghmakerrig w Irlandii w 1997 r.). Doskonaliła swe umiejętności biorąc udział w licznych kursach i zajęciach mistrzowskich u wybitnych artystów i pedagogów. Współpracowała także z zespołami prowadzonymi m.in. przez Agatę Sapiechę, Lilianę Stawarz, Tomasza Adamusa,

Aleksandra Tomczyka, Marka Toporowskiego, Dariusza Stabinskasa. Jej muzyczne zainteresowania sięgają także muzyki nowej. Była członkiem zespołu NONSTROM zajmującego się wykonawstwem muzyki współczesnej, założonego przez Pawła Mykiety. Brała udział w prawykonaniach wielu utworów napisanych specjalnie dla zespołu występując na wielu międzynarodowych festiwalach. Dokonała nagrań dla PR i TV oraz płytowych.

Sanchez Martos Agata (viola da gamba)

studiowała w klasie wiolonczeli. Dwukrotnie stypendystka Ministra Kultury. W 1990 roku ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Krakowie; koncert dyplomowy z Orkiestrą PRiTV w Krakowie. Brała udział w kursach mistrzowskich. Jest członkiem Orkiestry Filharmonii im. Karola Szymanowskiego w Krakowie, z którą występowała również jako solistka. Jej pasją jest kameralistka. W latach 1994–2006 współtworzyła Kwartet Amar Corde. Od 7 lat jest członkiem kwartetu ARCHI. W 2006 r. uhonorowana medalem Gloria Artis za zasługi w dziedzinie kameralistyki. Od 2014 roku studiuje w klasie violi da gamba prof. Reinera Zipperlinga i Mateusza Kowalskiego.

Szadejko Andrzej (pozytyw)

dr hab., koncertujący organista, organolog, kompozytor, dyrygent, absolwent Akademii Muzycznej w Warszawie i Hochschule für Alte Musik Schola Cantorum Basiliensis. Stypendysta Prezydenta Miasta Gdańska, Marszałka Województwa Pomorskiego, Fundacji Kultury, Miasta Bazylei, Doms-Stiftung, Organ Summer Academy Haarlem, Instytutu Muzyki i Tańca. Finalista i laureat międzynarodowych konkursów organowych w Odense, Brugge, Warszawie i Gdańsku. W Katedrze Muzyki Kościelnej Akademii Muzycznej w Gdańsku wykłada grę na organach i realizację basso continuo. Prowadzi kursy interpretacji muzyki organowej w Polsce i Finlandii. Koordynator projektu odbudowy barokowych organów we franciszkańskim kościele św. Trójcy w Gdańsku. Koordynator projektu „Muzyczne Dziedzictwo Miasta Gdańska” w PAN Bibliotece Gdańskiej. Szef zespołu GOLDBERG BAROQUE ENSEMBLE. Koncertuje w Europie i USA. Nagrywa dla niemieckiej wytwórni Motette-Psallite i polskich: Dux, Sarton. Autor kompozycji chóralskich, organowych, licznych artykułów naukowych i popularno-naukowych oraz książki poświęconej twórczości uczniów Jana Sebastiana Bacha — Friedricha

Mohrheima i Gottlieba Mühela. Współpracownik Polskiego Radia. Autor audycji „Organy Nieograne”.

Śmiałkowska Katarzyna (sopran)

Ukończyła z wyróżnieniem studia na Akademii Muzycznej w Krakowie (dyrygentura chóralska) oraz Podyplomowe Studia dla Dyrygentów Chóralskich. Jest założycielem i dyrygentem Chóru Kameralnego „Elim” Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego. Jako dyrygent współpracowała z Operą Krakowską, jako chórzystka koncertowała z Krakowskim Chórem Kameralnym, z chórem Filharmonii Krakowskiej i Opery Krakowskiej. Od 2008 jest asystentką dyrygenta Chóru „Psalmodia” UPJPII, od 2009 — dyrygentem Krakowskiego Chóru Żeńskiego tej uczelni. W 2012 uzyskała stopień doktora nadany przez Akademię Muzyczną w Krakowie.

Tkaczyk Andrzej (puzon historyczny)

ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Krakowie w klasie puzonu dr. hab. Zdzisława Stolarczyka. W latach 2013/14 w ramach programu Erasmus studiował na Universität der Künste w Berlinie w klasie puzonu prof. Stefana Schulza. Uczestniczył w wielu warsztatach metodycznych i seminariach mistrzowskich. W roku 2007 i 2010 brał udział w warsztatach i koncertach Polsko-Niemieckiej Młodej Filharmonii Dolny Śląsk. W roku 2008 ukończył kurs muzyczny w Idyllwild (USA). Jest laureatem Programu Stypendialnego MKiDN „Młoda Polska”, dwukrotnym stypendystą Ministra KiDN, trzykrotnym stypendystą Otwartej Filharmonii Agrafki Muzycznej i stypendystą Burmistrza Miasta Rydułtowy. Jest laureatem wielu ogólnopolskich i międzynarodowych konkursów instrumentalnych.

Tomczak-Feltrin Katarzyna (klawesyn)

urodzona w Łodzi, absolwentka Wydziału Muzyki Dawnej Akademii Muzycznej w Krakowie (dyplom z wyróżnieniem) oraz londyńskiej Guildhall School of Music w klasie Nicholasa Parle’a. Laureatka I nagrody w konkursie klawesynowym Musica Britannica, II nagrody w międzynarodowym konkursie muzyki kameralnej Van Wassenae w Holandii. Stypendystka Britten-Pears Young Artist Programme. Pracowała jako akompaniator na kursach wokalnych m.in. Andreasa Scholla, Yvonne Kenny, Emmy Kirkby. Współzałożycielka zespołów The Burney Players, Collectif Baroque Hippocampe. Od

2006 roku mieszka we Francji, koncertuje jako solistka i kameralistka, współpracuje z Orchestre Nationale de Lille, z którą jako solistka dokonała nagrań kompozycji Henri Dutilleux. W latach 2006–2014 była profesorem klasy klawesynu w konserwatorium w Calais i Arras, obecnie uczy w Godolphin and Latymer School w Londynie. Od roku 2016 jest dyrektorem artystycznym Festiwalu Francusko-Polskiego w Douai (Festival Franco-Polonais de Douai). Pasjonuje się historią, a zwłaszcza biografiami słynnych Polek działających we Francji.

Trepkowski Mateusz (bas)

w 2014 roku ukończył z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku. W roku 2016 obronił tytuł licencjacki na specjalności śpiew solowy w klasie śpiewu ad. dra Marcina Ciszewskiego. Obecnie studiuje śpiew solowy. Od roku 2013 Jest dyrygentem Kartuskiego Chóru Męskiego, z którym zdobył wiele nagród na regionalnych i ogólnopolskich chóralskich konkursach. Jako śpiewak brał udział m.in. w nagraniach kilku edycji płyt Muzyczne Dziedzictwo Miasta Gdańska z zespołem Goldberg Baroque Ensemble. Współpracuje także z Operą Bałtycką.

Trzasko Klaudia (sopran)

absolwentka Akademii Muzycznej w Gdańsku w klasie prof. dr hab. Bożeny Harasimowicz. Podczas studiów wielokrotnie uczestniczyła w kursach mistrzowskich, m.in. w klasie prof. Izabeli Kłosińskiej (2012), prof. Ewy Blahovej (2013), prof. Heleny Łazarskiej (2014), prof. Charlotte Lehmann (2015) podczas Letnich Akademii Śpiewu w Sopocie oraz w kursie mistrzowskim w klasie prof. Ewy Iżykowskiej-Lipińskiej podczas Gdańskich Dni Wokalistyki (listopad 2015). Dwukrotna laureatka Ogólnopolskiego Konkursu Wokalnego Impresario Art w Sopocie. W roku 2012 otrzymała wyróżnienie, a w roku 2015 II nagrodę. Klaudia Trzasko od kilku lat współpracuje z Cappella Gedanensis jako solistka, biorąc udział w wielu koncertach z tym zespołem.

Vidoni Cristina (wiolonczela barokowa)

urodzona w 1989 roku w Udine, rozpoczęła naukę gry na wiolonczeli w wieku sześciu lat pod kierunkiem prof. Ennio Francescato. W 2009 roku ukończyła Akademię Muzyczną im. „Jacopo Tomadini” w Udine a w 2013 skończyła studia w klasie wiolonczeli w Hochschule fuer Musik w Bazylei. Studiowała wiolonczelę barokową

w z w Schola Cantorum Basiliensis w Szwajcarii, którą ukończyła w 2015. Brała również udział w kursach z wieloma znakomitymi specjalistami w dziedzinie muzyki dawnej. Współpracuje regularnie z takimi zespołami jak „Il Pomo d'oro”, Akademia Montis Regalis, Theresia Youth Orchestra i Akademia Ambronay.

Wieczorek Anna (skrzypce)

absolwentka Państwowej Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej II stopnia im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, a obecnie studentka w klasie skrzypiec barokowych p w Akademii Muzycznej w Krakowie. W ramach programu wymiany studenckiej Erasmus+ studiowała w Conservatorio di Musica G. B. Martini w Bolonii (Włochy). Brała udział w wielu projektach muzycznych oraz warsztatach w Polsce i za granicą Jest członkiem Orkiestry Barokowej Akademii Operowej w Teatrze Wielkim Operze Narodowej w Warszawie, a także orkiestry barokowej Cornu Copiae. Współpracuje również z międzynarodową orkiestrą barokową Il Giardino d'Amore. Gra także na altówce barokowej.

Windak Piotr (tenor)

ukończył z wyróżnieniem studia na kierunku Muzyka Kościelna w Międzyuczelnianym Instytucie Muzyki Kościelnej na Akademii Muzycznej w Krakowie (organy — prof. J. Serafin, dyrygowanie — prof. S. Krawczyński, emisja głosu — dr hab. A. Biegun). W 2010 roku został laureatem II nagrody Krakowskiego Konkursu Młodych Organistów. Był stypendystą Fundacji Inicjatyw Kulturalnych i Powiatu Wielickiego (2011/2012). Uczestniczył w licznych warsztatach emisji głosu prowadzonych przez wybitnych pedagogów polskich i zagranicznych. Prowadzi aktywną działalność koncertową jako solista-instrumentalista, kameralista, chórzysta i dyrygent. Jest dyrygentem chóru kameralnego Marana Tha działającego przy parafii św. Klemensa w Wieliczce, a także członkiem chóru Kantorei Sankt Barbara. Obecnie kontynuuje studia w klasie klawesynu prof. M. Myczki na Akademii Muzycznej w Krakowie.

Witek Katarzyna (puzon historyczny)

od 2016 roku jest absolwentką Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie dr hab. Zdzisława Stolarczyka. Współpracuje z orkiestrami oraz zespołami muzycznymi na terenie Polski. Od 2016 roku jest nauczycielem puzonu w szkole muzycznej.

Wiwer Katarzyna (sopran)

jest absolwentką wydziału wokalnno-aktorskiego AM w Krakowie. Swoje umiejętności i wiedzę poszerzała zgodnie ze swoimi zamiłowaniem do muzyki dawnej oraz muzyki kantatowo-oratoryjnej. Była m.in. trzykrotną stypendystką w klasie mistrzowskiej Emmy Kirkby i Evelyn Tubb, gdzie uczestniczyła scenicznych wykonaniach dzieł Monteverdiego, Purcella i Graba pod kierownictwem Anthony Rooley'a. Repertuar śpiewaczki obejmuje dzieła od średniowiecza (Hildegarda z Bingen) poprzez renesans, barok, utwory zaliczane do kanonu muzyki oratoryjnej, repertuar pieśniarski, aż po utwory pisane specjalnie dla niej. Ma na swoim koncie wiele prawykonień, zarówno utworów nowych, jak i pierwszych, czasem po setkach lat, współczesnych wykonanych utworów z dziedziny muzyki dawnej (m.in. archiwalia jasnogórskie, podolinieckie, benedyktyńskie i inne). W roku 2013 wspólnie z zespołem Flores Rosarum oraz Peregrina (Bazylea, Szwajcaria) przygotowała pierwsze w Polsce sceniczne wykonanie moralitetu „Ordo Virtutum” Hildegardy z Bingen. Śpiewaczka koncertowała na licznych festiwalach: Muzyka w Starym Krakowie, Salezjańskie Lato w Przemyślu, Kolory Polski, Perła Baroku w Kobyłce, Festiwal Muzyki Polskiej, Dni Bachowskie w Krakowie, Festiwal Bachowski w Świdnicy, Festiwal „Fide et Amore” w Żorach, Chantrelle Festiwal, Musica Sacra, Festiwal Muzyki Organowej w Leżajsku, cyklu koncertowym Muzyka Zakłęta w Drewnie, Wawel o zmierzchu oraz Wieczorach Wawelskich i koncertach na Zamku Królewskim w Warszawie.

Zawisza Andrzej (klawesyn)

z wyróżnieniem ukończył studia na Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie klawesynu prof. Magdaleny Myczki, odbył także studia podyplomowe w klasie klawesynu prof. Elżbiety Stefańskiej. W latach 2003–2005 studiował w Guildhall School of Music and Drama w Londynie w klasie klawesynu Jamesa Johnstone'a oraz śpiewu Andrew Wattsa. Swoją warsztat wokalny kształcił również pod kierunkiem Mhairi Lawson i Dame Emmy Kirkby. Jako wokalista współpracuje z wieloma zespołami chóralnymi, licznymi zespołami kameralnymi oraz z zespołami specjalizującymi się w wykonawstwie muzyki dawnej często wykonując partie solowe. Jest finalistą Międzynarodowego Konkursu Wokalnego Orfeusz z okazji 400-lecia premiery Orfeusza Claudio Monteverdiego (Włochy, Mantua 2007) oraz zdobywca

pierwszej nagrody na VIII Broadwood Harpsichord Competition w Londynie (2005). Jest założycielem i kierownikiem artystycznym zespołu Estravaganza.

Zawisza Anna (sopran)

ukończyła Liceum Muzyczne w Tarnowie, w klasie kontrabas i śpiewu, a następnie, z wyróżnieniem, Wydział Wokalno-Aktorski AM w Krakowie. Swoje umiejętności szkoliła, biorąc udział w kursach w kraju i za granicą, prowadzonych m.in. przez Urszulę Trawińską-Moroz, Ingrid Kremling, Liobe Braun i Charlesa Danielsa. Zajmuje się głównie wykonawstwem muzyki dawnej i współczesnej. Jest solistką Krakowskiej Opery Kameralnej. W 1999 roku otrzymała wyróżnienie w Konkursie Muzyki Dawnej w Żywcu. Od wielu lat współpracuje z zespołami, takimi jak: Gabrielli Consort, Capella Cracoviensis, Silva Rerum, Harmonia Sacra i Estravaganza oraz Chórem Polskiego Radia. Była stypendystką Ministra Kultury w roku 2004. Nieustannie rozwija swoją pasję udzielając się w licznych projektach muzyczno-teatralnych oraz eksperymentalnie w zespołach muzyki rozrywkowej.

Zorzano Daniel (violone)

pochodzi z Meksyku, studiował grę na violi da gamba oraz violone w Koninklijk Conservatorium w Hadze w klasie Wielanda Kuijkena, Margaret Urghart i Philippe'a Pierlota oraz w Conservatoire National Supérieur de Musique et Danse Lyon w klasie Marianne Muller. Koncertował jako solista oraz instrumentalista w krajach Europy oraz w ojczystym kraju z takimi zespołami jak: Elyma (Gabriel Garrido), L'Arpeggiata (Christina Pluhar), La Fenice (Jean Tubery), La Sphera Armoniosa (Mike Fentross), Capella Confluentes (Jorn Andresen), Capella Mediterranea (Leonardo Garcia Alarcon) etc. Jako wyładowca gościł w polskich uczelniach (Bydgoszcz, Warszawa, Poznań) prowadząc zajęcia zespołowe oraz indywidualne. Obecnie współpracuje również z polskimi orkiestrami i zespołami kameralnymi występując na festiwalach muzyki dawnej oraz dokonując nagrań.

